

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιω. 5, 1-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στό Γαλατά, στίς 18/5/1997)

ΕΛΠΙΣΟΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

1. Γαλήνια άναμονή

Άκούσαμε στό Εύαγγέλιο, ότι στην Ίερουσαλήμ ύπήρχε μιά κολυμβήθρα, πού ήταν επάνω σέ μιά πηγή. Πότε-πότε κατέβαινε, σ' αύτή ένας Άγγελος και ανατάραζε τό νερό. Και τότε όποιος πρόφτανε και έμπαινε μέσα πρώτος, γινόταν ύγιής όποιαδήποτε άσθένεια και άν είχε.

Πολλοί άσθενείς, από χίλιες δυό άρρώστειες, μαζευόντουσαν γύρω από τήν κολυμβήθρα και περίμεναν τήν ώρα και τήν στιγμή, πού ό Άγγελος θά ανατάραζε τό νερό. Όποιος πρόφτανε έμπαινε μέσα πρώτος.

Έκει ήταν και ένας άνθρωπος πού περίμενε, άρρωστος, τριάντα όχτώ χρόνια. Τριάντα όχτώ χρόνια, καθόταν έξω από τήν κολυμβήθρα και περίμενε νά ταραχτεί τό νερό, γιά νά μπει μέσα νά γίνει καλά. Άλλά ήταν παράλυτος· δηλαδή, χέρια και πόδια παράλυτα. Και νά τό έβλεπε νά ταραζεται, όσο νά κάνει νά κινηθει, -πώς νά κινηθει ό παράλυτος; και πού νά κινηθει;- πρόφταναν άλλοι και έμπαιναν μέσα και γίνονταν καλά.

Και νά ό παράλυτος στέκει δίπλα από τήν κολυμβήθρα, τριάντα όχτώ χρόνια. Και περιμένει. Περιμένει μέ τήν έλπίδα, ότι θά προφτάσει, κάποια φορά, νά μπει πρώτος, ενώ θά ταρασσεται τό νερό. Βέβαια θά πει κανείς, πώς νά προφτάσει; Είναι δυνατόν ποτέ; Οι άνθρωποι αύτό έβλεπαν και τό καταλάβαιναν. Άλλά ό ίδιος αντί νά κάνει τέτοιες πικρές σκέψεις, και νά λέει: «μάταιος ό κόπος γιά μένα», έκανε σκέψεις καλλίτερες και βαθύτερες: «Τό νερό», σκεπτόταν, «έτσι και άλλιώς, δέν θεραπεύει μόνο του. Άν δέν κατεβεί ό Άγγελος του Κυρίου νά τό αναταράξει, άν δέν έρθει ή χάρη και ή δωρεά του Θεού, τίποτε δέν γίνεται γιά κανέναν». Και γιά νά επισφραγίσει ό Θεός, ότι μόνο μέ τήν χάρη του γίνονταν οι θεραπείες, δέν θεραπεύονταν κάθε φορά πολλοί, σάν νά είχε τάχα τό νερό ιαματικές ιδιότητες, αλλά μόνο εκείνος πού έμπαινε πρώτος.

Φανταστείτε λοιπόν μέ τί βιασύνη και όρμή έτρεχαν οι άνθρωποι, και πόσοι

ὀρμοῦσαν ταυτόχρονα στό νερό. Καί ὁμως μόνο ἕνας, ὁ πρῶτος, λάβαινε τήν ἴαση. Καί ὁ παράλυτος, ἀντί νά ἀπογοητευτεῖ γιά τόν ἑαυτό του, ἀντί νά ἀπογοητευτεῖ ἀπό τόν Θεό, πού ἔβαλλε κριτήριο τό: «ὅποιος μπεῖ πρῶτος», δηλαδή, ὅποιος εἶναι καταφερτζής, ὅποιος εἶναι πιό γερός, ἤ στό κάτω-κάτω, ὅποιος ἔχει ἄνθρωπο, περίμενε ὑπομονετικά. Γιατί ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος, ὅπως τό ὁμολόγησε, ἦταν ἔρημος στόν κόσμο.

Πῶς σκεπτόταν ὁ παράλυτος; Ἔλεγε:

«Ὁ Θεός εἶναι ὁ Πατέρας μας. Ὁ Θεός εἶναι οἰκτίρμων καί ἐλεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος. Ὁ Θεός εἶναι Πατέρας τῶν ὀρφανῶν. Ὁ Θεός εἶναι Πατέρας τῶν φτωχῶν. Ὁ Θεός εἶναι Πατέρας τῶν ἀδικημένων».

Εἶναι γεμάτη ἡ Ἁγία Γραφή ἀπό τίς διαβεβαιώσεις αὐτές.

Καί ὁ παράλυτος ὅλα αὐτά τά ἔβαζε κάθε ἡμέρα στήν καρδιά του, καί βλέποντας τήν χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἐξαπλώνεται, ἀντί νά σκληραίνει, μέ τό παράπονο «γιατί ὄχι σέ μένα;» θαύμαζε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐσπλαχνία Του, καί ἔλεγε:

«Λίγο ἀκόμη καί θαρθεῖ ἡ σειρά μου. Ὑπομονή! Ὁ Θεός εἶναι ὁ Πατέρας τῶν φτωχῶν. Ὁ Θεός εἶναι ὁ Πατέρας τῶν πονεμένων καί τῶν θλιβομένων. Εἶναι Πατέρας τοῦ κάθε ἀδικημένου. Τί καί ἂν ἀδικήθηκα ἐγώ, ἀπό ὁποιαδήποτε αἰτία, καί βρίσκομαι σ' αὐτή τήν κατάσταση; Ὁ Πατέρας μας θά ἀπλώσει τό χέρι Του καί σέ μένα!»

Καί περνᾶνε ἔτσι τριάντα ὀχτώ ὀλόκληρα χρόνια.

Ἐμεῖς στή θέση του τί θά κάναμε;

Θά περιμέναμε ὑπομονετικά; Ἦ θά φεύγαμε καί θά μουρμουρίζαμε: «τουλάχιστον νά περνάει ἡ ζωή μας μέ λιγότερο παράπονο, μέ λιγότερη ἀγωνία. Ἔτσι καί ἀλλιῶς παληοζωή εἶναι, τουλάχιστον ἄς τελειώσει ἡρεμα. Γιατί ἐλπίδα δέν ὑπάρχει».

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν εἶπε ποτέ: «ἐλπίδα δέν ὑπάρχει». Ἀφοῦ Θεός ὑπάρχει, καί ὁ Θεός εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, περίμενε. Περίμενε ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ Θεός, εἶναι πολύ πιό εὐσπλαχνος ἀπό τούς ἀνθρώπους. Πού κανένας ἀπό αὐτούς δέν φιλοτιμιόταν, βλέποντας τήν κατάσταση καί τήν ἀθλιότητά του, νά τόν σπρώξει στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλwάμ, ὅταν ἐταράζετο τό ὕδωρ. Ὅλοι κοίταζαν τόν ἑαυτό τους.

Ἐκεῖνος περίμενε ἀπό τόν Θεό.

2. Πρόσθεσέ μας πίστη Κύριε

Τό μεγάλο πρόβλημα εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι τρελοί, κυριολεκτικά τρελοί, πού καμαρώνουν γιά τό ὅτι δέν ἔχουν καθόλου πίστη. Μεγαλύτερη ἀθλιότητα σέ ἄνθρωπο δέν ὑπάρχει.

Στίς 28 τοῦ Ἰουνίου γιορτάζουν οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Κύρος καί Ἰωάννης. Ἦταν ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ, στόν ναό τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, εἶχε πάει ἕνας ἀσθενής καί προσευχόταν ἡμέρες πολλές. Μιά ἡμέρα, ἐνῶ προσευχόταν, βλέπει ὄραμα: Τούς Ἁγίους Ἀναργύρους νά στέκουν μπροστά στόν θρόνο τοῦ Χριστοῦ, καί νά Τόν παρακαλοῦν: «Χριστέ μου, λυπήσου τό πλάσμα Σου πού Σέ παρακαλεῖ. Δός του τήν ἴαση» Ἀλλά ὁ Χριστός, ἔκανε τόν κουφό. Δέν ἔδινε σημασία, «οὔτε ναί οὔτε ὄχι».

Τότε κατεβαίνουν οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι καί λένε στόν προσευχόμενο, τόν ἐπικαλούμενο αὐτούς καί τόν Χριστό. «Μήν ἀπογοητεύεσαι, μήν ἐπηρεάζεσαι. Ὁ Χριστός εἶναι οἰκτίρμων καί ἐλεήμων, θά μᾶς ἀκούσει. Συνέχισε τήν προσευχή σου. Μήν φεύγεις ἀπό τήν ἐκκλησία».

Μένει ὁ ἄνθρωπος στήν ἐκκλησία καί προσεύχεται συνεχῶς. Καί ξαναβλέπει τό ἴδιο ὄραμα. Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι, γονατιστοί, μπροστά στόν θρόνο τοῦ Χριστοῦ τόν παρακαλοῦν. Καί πάλι ὁ Χριστός κοιτάζει ἄλλοῦ. Τότε κόβει τόν ἄνθρωπο κρύος ἰδρώτας: «Ὁ Χριστός ἀκούει τήν δέηση γιά μένα, ἀλλά δέν θέλει νά τήν «ἀκούσει». Τί χάνω τόν καιρό μου ἐδῶ;»

Ἀλλά κάνοντας τόν λογισμό αὐτό βλέπει τούς Ἁγίους Ἀναργύρους, πάλι δίπλα του καί τοῦ λένε: «Μήν ἀπογοητεύεσαι, μήν ἐπηρεάζεσαι, ὁ Χριστός εἶναι οἰκτίρμων καί ἐλεήμων, ὅπωςδήποτε θά μᾶς ἀκούσει, γιατί μᾶς ἀγαπάει καί σέ ἀγαπάει».

Προσεύχονται πάλι οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι, γονατιστοί μπροστά στόν θρόνο τοῦ Χριστοῦ. Καί γυρίζει ὁ Χριστός καί τούς λέει: «Ἐπί τέλους πηγαίνετε καί κάνετε καλά τόν ἄνθρωπο αὐτό. Μή χάνετε λεπτό. Πηγαίνετε τώρα».

Αὐτή ἡ ἱστορία μᾶς δείχνει τήν ἀπέραντη εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί τό Εὐαγγέλιο, πού ἀκούσαμε, ἔρχεται νά τήν φανερώσει ἀκόμη περισσότερο.

3. Ποιοί θά μᾶς ποῦν γιά τήν ἁμαρτία...

Ἦρθε ὁ Χριστός, στήν κολυμβήθρα, πού ἦταν στήν Προβατική πύλη τῆς Ἱερουσαλήμ καί πῆγε κατ' εὐθείαν στόν παράλυτο. Πῆγε ἐπίτηδες ἐκεῖ, γιά νά τόν βρεῖ.

Τοῦ λέει:

-Θέλεις νά γίνεις καλά;

Ἀπάντησε ἐκεῖνος:

-Πῶς νά γίνω καλά; Δέν ἔχω κανένα νά μέ βάλλει στό νερό, εἶμαι παράλυτος. Ὅσο νά σειστῶ ἐγώ, ὅταν ταρασσεται τό ὕδωρ, ἄλλος ἔχει μπεῖ, ἄλλος ἔχει θεραπευτεῖ.

Τοῦ λέει ὁ Χριστός:

-Κοίταξε ποιός εἶμαι. Λές: «ἄνθρωπο δέν ἔχω». Καί ἐπειδή ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού δέν ἔχουν ἄνθρωπο, γι' αὐτό Ἐγώ κατέβηκα στήν γῆ καί ἔγινα ἄνθρωπος. Μήν τά ἐπαναλάβεις ποτέ τά λόγια αὐτά.

«Ἴδε διά σέ ἄνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει» Πάρε τό κρεβάτι σου καί φύγε. Καί ὁ ἄνθρωπος ἔγινε καλά ἀμέσως.

Σήκωσε τό κρεβάτι του στόν ὄμο, ὁ παράλυτος, πού δέν μπορούσε νά κινηθεῖ, καί ἔφυγε.

Ἐφυγε, ὑπακούοντας στήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά προσέξει, χωρίς νά προλάβει νά ρωτήσῃ, ποιός ἦταν ἐκεῖνος πού τόν ἔκανε καλά. Καί ὁ Χριστός ἐξαφανίστηκε ἀνάμεσα στό πλῆθος. Ὁ παράλυτος, ἔτρεξε στό ναό, νά εὐχαριστήσῃ τόν Θεό.

Τόν βλέπουν οἱ Ἑβραῖοι νά βαστάζει τό κρεβάτι του, ἡμέρα ἀργίας, ἦταν Σάββατο, καί τοῦ λένε:

-Πῶς καί κουβαλᾷς τό κρεβάτι σου; Εἶναι ἁμαρτία.

Λέει ἐκεῖνος:

-Ἐκεῖνος πού μέ ἔκαμε καλά, μοῦ εἶπε νά τό κρατήσω καί νά τό μεταφέρω. Καί τόν ἄκουσα. Γιατί ἂν δέν ἦταν τοῦ Θεοῦ, ἂν δέν ἦταν Θεός, πῶς θά ἔκανε τέτοιο πράγμα;

Τόν βρίσκει ἀργότερα ὁ Χριστός καί τοῦ λέει:

-Βλέπεις; Έγινες καλά. Μήν άμαρτάνεις από έδω και πέρα, γιατί αίτια όλων τών κακών είναι ή άμαρτία. Φρόντισε νά είσαι, όσο τό δυνατόν, εύάρεστος στόν Θεό. Η άμαρτία φέρνει τό κακό στόν άνθρωπο. Η άμαρτία χωρίζει από τόν Θεό. Η άμαρτία χωρίζει από τήν πίστη. Η άμαρτία καταστρέφει τήν έλπίδα.

-Ποιός είσαι Κύριε; Ρώτησε ό παράλυτος.

-Έγώ είμαι, πού σέ θεράπευσα.

Καί πήγε ό άνθρωπος γεμάτος χαρά, νά πει στους Έβραίους, ότι ό Ίησοϋς τόν έκανε καλά, νομίζοντας ότι θά πίστευαν και εκείνοι στόν Χριστό. Για νά τούς βοηθήσει τό έκανε και νά τούς φωτίσει.

4. Όποιος έλπίζει στό Θεό δέν διαψεύδεται

Καί έμεϊς πρέπει νά φροντίσουμε νά μεγαλώσουμε και νά βαθύνουμε τήν πίστη μας στόν Χριστό, μέ τά καλά μας έργα, μέ τήν ύπομονή μας, μέ τήν έλπίδα μας, μέ τήν νηστεία μας, μέ τήν προσευχή μας, μέ τό νά τρέχουμε, όσο τό δυνατόν μπορούμε περισσότερο, εκεί πού είναι ό Θεός, στην έκκλησία Του, και μάλιστα τήν ώρα τής Λειτουργίας.

Καί νά φροντίσουμε νά παίρνουμε μέσα μας τόν Χριστό, τό Ζωοποιό Σώμα Του και τό τίμιο Αϊμα Του, πού μάς καθαρίζει από κάθε άμαρτία και μάς δίνει τήν αιώνια ζωή.

Άς μάθουμε νά πιστεύουμε στόν Χριστό, νά έλπίζουμε στόν Χριστό, και νά καρτερούμε τόν Χριστό. Είναι ό Πατέρας μας. Κανένας δέν μάς αγαπάει τόσο. Καί δέν θά μάς αφήσει ποτέ. Αμήν.-